

BRAZILIJOS VYSKUPAI LANKĖSI LIETUVOJE

*Raportžas iš juostelės – išverstas iš
portugalų kalbos ir paruostas spaudai
p. Janinos Valavičienės.*

1987 metų rugsėjo mėn. 19 dieną grįžo iš Sovietų Sąjungos Brazilijos Vyskupų Konferencijos (CNBB) pirmininkas Dom Luciano Mendes de Almeida. Antrasis kelionės dalyvis, Kardinolas Dom Ivo Lorscheiter, liko Romoje (jis sugrįž vėliau). Dom Luciano palaiko draugiškus ryšius su šv. Kazimiero Parapija ir lietuvių kunigų kviečiamas dalyvauti mišnių ir šventėse, niekad neatsisako. Tad grįžęs iš Europos ir sutiktas aerouoste šv. Kazimiero parapijos klebono Prano Gavėno, mielai sutiko papasakoti savo įspūdžius iš kelionės po Sovietų Sąjungą ir Lietuvą.

Popiežiaus patikėta misija

„Jau nuo pereinamųjų metų, – pradėjo savo pasakojimą Dom Luciano, Šv. Tėvas buvo prašęs leidimo nuvažiuoti į Lietuvą ir į Sov. Sąjungą. Kadangi Vatikanas su Sov. Sąjunga nepalaiko diplomatinių santykių, Popiežiui leidimas nebuvo duotas. Labai susirūpinęs pastoracija ir, norėdamas dalyvauti 500 metų Šv. Kazimiero mirties ir 600 metų Krikščionybės įvedimo jubiliejuose, tą misiją patikėjo pereinamais metais Brazilijos Vyskupų Konferencijos Pirmininkui Dom Ivo, po jo sėkmingai atliktos kelionės į Libaną. Pasikeitus Konferencijos pirmininkui (šiais metais pirmininku buvo išrinktas Dom Luciano) ir jam nuvykus gegužės mėnesį į Romą, kalba nukrypo vėl į kelionę į Lietuvą ir Maskvą. Popiežius pasakė, kad būtų labai gera, jeigu ta kelionė įvyktų, jeigu leidimas būtų duotas ir jeigu jis (Vyskupas) nuvažiuotų ir pasižiūrėtų, kaip ištikrųjų reikalai ten atrodo.

Nuo š.m. gegužės vidurio prasidėjo pastangos leidimui gauti. Oficialiai buvo reikalinga kreiptis, aišku, per Konsulatą į Maskvos Stačiatikių (Provoslavų) Bažnyčios Galvą, kad ji tokį kvietimą parūpintų. Po keleto mėnesių, pasikeitus prašymais, informacijomis ir žiniomis, atėjo leidimas iš Maskvos, kad numatyta kelionė įvyktų rugsėjo mėnesio 9-17 dienomis. Prašymuose buvo aiškiai pasisakyta, kad sąlygos bus tikrai tada priimtoms, jeigu bus gautas leidimas aplankyti Lietuvą, Latviją, Ukrainą ir Gudiją. Popiežiaus noras buvo perduoti palaiminimą ten gyvenantiems katalikams ir Unitams, kurie gyvena Ukrainoje ir laikosi vienybėje

DOM LUCIANO MENDES DE ALMEIDA, Brazilijos Vyskupų Konferencijos (CNBB) pirmininkas, paskutiniu metu lankėsis Sovietų Sąjungoje ir Lietuvoje, po kelionės padarė išsamų pranešimą apie kelionę šv. Kazimiero parapijoje dalyvaujant įvairių organizacijų atstovams. Dom Luciano smulkiai nupasakojo visos kelionės sunkumus, susitikimą su Stačiatikių, bažnyčios atstovais, kelionę Lietuvon, susitikimą su Lietuvos vyskupais ir nebdrąsiai apie įspūdžius iš Lietuvos.

su Popiežium, bet kulto ritualą atlieka pagal bizantiškas apeigas. Unitų nepripažįsta Sovietų valdžia, užtai sudaro didelę kliūtį santykiams tarp katalikų ir stačiatikių.

Oficiali kelionė

Kad kelionė atrodytų daugiau oficiali o ne asmeniška, buvo sudaryta nedidelė grupė: 2 vyskupai ir 2 kunigai. Pirmiausia nuvykome į Vatikaną, – tęsia savo pasakojimą Dom Luciano, – kur buvome Šv. Tėvo priimti ir gavome daug reikalingų žinių, informacijų, nurodymų, ypatingai kas liečia Lietuvą, ten gyvenančius kunigus, kas ir kiek yra suimty, kiek vyskupų vardai, kiek yra seminaristų ir t.t. Gavome oficialų dokumentą, pažymintį prieš 600 metų krikščionybės įvedimą Lietuvoje, kurį pats Popiežius parašė lietuviškai. Popiežius mums įteikė daug šventųjų paveikslėlių, rožančių ir kitų smulkmenų, o svarbiausia – suteikė savo ganytojišką Palaiminimą.

Išaugštai nustatyta programa

Jau sekančią dieną atvykome į Maskvą, kur buvome priimti Stačiatikių Bažnyčios (Cerkvės) Metropolito Filareto namuose. Ten įvyko pirmas didelis susi-

rinkimas, kuriame dalyvavo taip pat vienas jaunas stačiatikių vyskupas, labai mandagus, dar vienas stačiatikių kunigas, valdžios pristatytas vertėjas rusas, mandagus taip pat, bet neprieinamas, ir mes keturi dalyviai brazilai. Buvo daug mels-tasi, daug kalbėtasi, o paskui pristatyta kelionės programa. Pasirodė, kad mūsų pramatyta programa buvo pakeista: Minsko ir Smolensko aplankyti negalėsime, važiuosime tik į Kijevą ir į Lietuvą tik dviem dienom, o į Latviją taip pat neteks nuvykti. Mėginome priešintis, bet atsakymas buvo aiškus: Metropolitas Filaret gavo šią programą jau sudarytą ir jokių pakeitimų daryti neįmanoma.

Sekančią dieną aplankėme Zagorsko miestą, kur yra stačiatikių seminarija. Daug kalbėjome su teologijos profesoriais, apžiūrėjome stačiatikių bažnyčias.

Katalikų bažnyčios

Pradžioje atrodė, jog šitie apsilankymai ir kontaktai nėra tokie svarbūs, bet vėliau supratome, kad tai buvo labai verta, kadangi turėjome progos vėliau palyginti mūsų bažnyčias ir jų būvį su stačiatikių cerkvėmis ir jų kunigais. Matėme cerkves, kurios atnaujinamos ir gražinamos valdžios pinigais, matėme Kunigų

SEMANARIO

MŪSŲ
LIETUVA

"NOSSA LITUANIA"

Metinė prenumerata Brazilijoje Cz. 500,00

Prenumerata paprastu paštu į užsienį: 35 Dol.

Prenumerata oro paštu Šiaurės Amerikoje 60 Dol.

GARBĖS PRENUMERATORIUS Cz. 600,00

Užuojautos, Sveikinimai ir Skelbimai (Anúncios) mokami už skilties (Coluna) centimetrai Cz. 30,00

Už skelbimų kalbą ir turinį, Redakcija neatsako. Rašiniai grąžinami tik autoriui prašant.

Straipsnius ir Korespondenciją Redakcija taiso bei tvarko savo nuožūra.

Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos bei leidėjų nuomonę.

Čekius, Perlaidas ir administracinius laiškus rašyti FRANCESCO GAVENAS ar PETRAS RUKŠYS vardu.

Rua Justindiba, 28 Parque da Moóca - CEP 03124

São Paulo - Brasil

Diretor Responsável: VYTAUTAS BACEVIČIUS

Administrador: PETRAS RUKŠYS

Redige Equipe Editorial - Fone: 273-0338

Atskiro numerio kaina Cz. 10,00

J. P. Ameriką oro paštu: 45 Dol.

I tolimus kraštus: 75 Dol.

Vieno Numerio GARBĖS LEIDĖJAS Cz. 800,00

Rašiniai grąžinami tik autoriui prašant.

Rašiniai grąžinami tik autoriui prašant.

riuje klaupėsi ant kelių, lūpomis liesdami
vyskupų sutonus; mes juos laiminome.
Apie pusvalandį pabuė su minia, skyrė-
mės – mus lydėjo bažnytinės giesmės,
jaudinančios, skambios. Susijaudinę vei-
dai reišė meilę ir draugystę ir didelę pa-
dėką. Jau temo, kai susėdę į automobilį,
grįžome į viešbutį.

(bus daugiau)

LIETUVIAIS ESAME MES GIMĘ,
LIETUVIAIS TURIME IR BŪT.
TA GARBĖ GAVOME UŽGIMĘ
JAI IR NETURIM LEIST PRAŽŪT.

Jurgis Sauerveinas

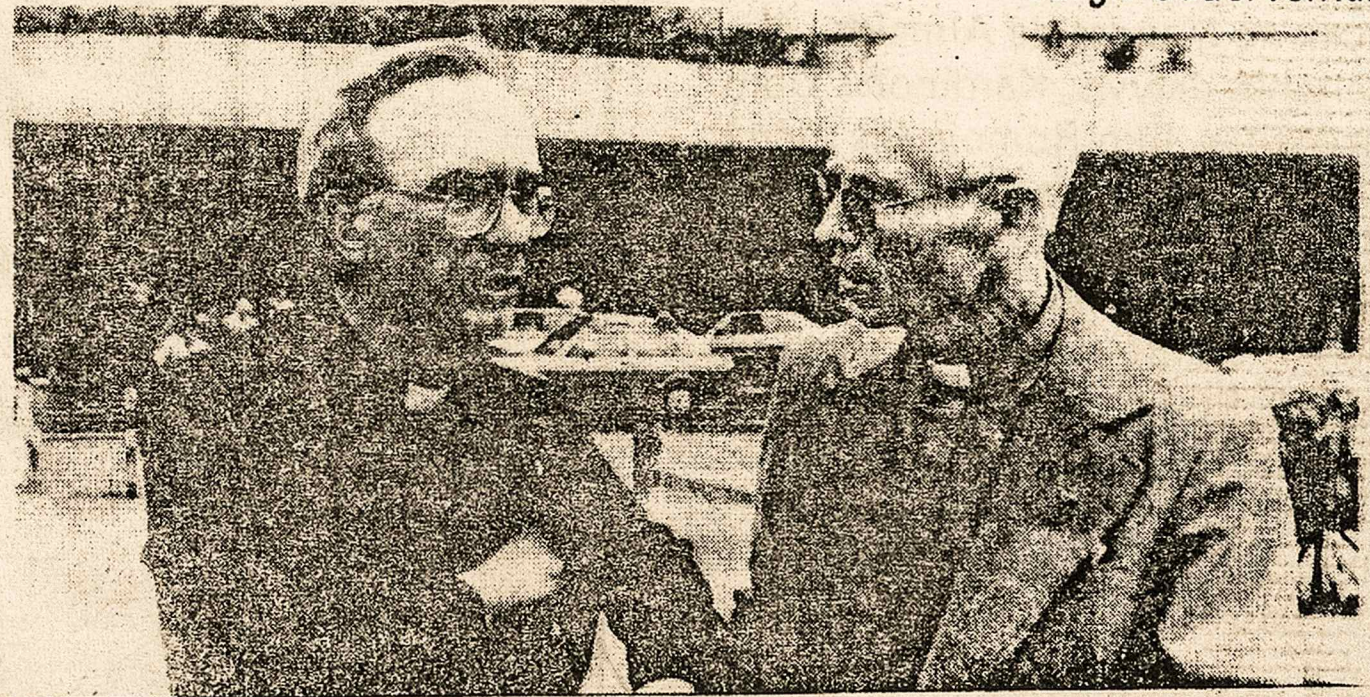
Seminariją, kurioje mokosi 1500 semina-
ristų. Būdami Kijeve, gavome informaci-
jų apie katalikus ukrainiečius, tačiau ne-
pavyko užmegzti nei vieno kontakto su
ten gyvenančiais katalikais. Kijeve yra
tik viena katalikų bažnyčia, toli už mies-
to, kurią aptarnauja kunigas kelis kart į
savaitę, nes už 300 km. nuo Kijevo yra
kita bažnyčia, kurią tenka tam pačiam
kunigui taip pat keletą kartų aplankyti.

Maskvoje veikia tik viena katalikų
bažnyčia; ją aptarnauja lietuvis kunigas,
senukas, kuris atidaro bažnyčią bent po-
rą valandų per dieną. Šis kunigas, Stanis-
lovas Mažeika, mus priėmė labai šiltai,
nežiūrint savo amžiaus, ir būdamas pa-
vargęs nuo savo darbo.

Keletą kartų turėjome duoti spaudai
pareiškimus. Reporteriai, gerai apie mus
informuoti, darė visada tuos pačius klau-
simus: ką mes manome apie religijos lais-
vę, apie "glasnost". Kada Dom Ivo įsigili-
no daugiau į religinės laisvės reikalus, jie
teisinosi sakydami, kad reikia prisilaiky-
ti konstitucijos. Gavosi įspūdis, jog repor-
teriai savo laikysena daugiau panašėjo į
sovietų konstitucijos gynėjus, negu kad
su laisve nesivaržant kalbančius asmenis.

Vilniuje sunku su Mišiom

Sekančią dieną išskridome į Vilnių.
Priėmė mus Vilniaus Stačiatikių Bažny-
čios Arkimandritas (Vyresnysis Vysku-
pas) ir nuvežė mus tiesiog į Stačiatikių
Vienuolyną. Aerosuoste nebuvo nei vie-
no katalikų atstovo. Apgyvendino mus
viešbutyje Astorija, priešais Šv. Kazimie-
ro bažnyčią, kuri buvo uždaryta, nors ją
matėme visą laiką per mūsų kambario
langus. Pirmą bažnyčią, kurią aplankė-
me, tai buvo Šv. Teresėlės. Bažnyčioje
meldėsi žmonės, kalbėjo rožančių. Nuė-
jome į zakristiją, iš viso 7 žmonės – mes
keturi, dar du kunigai stačiatikiai ir ver-
tėjas. Vietinis kunigas labai susinervavo
ir paklaustas, ar būtų įmanoma atlaikyti

Po kelionės į Sovietų Sąjungą ir Lietuvą, DOM LUCIANO buvo sutiktas S. Paulo tarp-
tautiniame aerouoste kun. Prano Gavėno ir kun. Petro Rukšio. Iš vietinės spaudos buvo
dienraščio FOLHA DE S. PAULO žurnalistas ir fotografas.

Šv. Mišias, sumišęs atsakė, kad tai neįma-
noma. Vėliau aš, Dom Ivo ir vertėjas,
kalbėdami su juo, sužinojome, jog Filipi-
nų Kardinolas Sin, lankydamasis Vilniuj,
atlaikė Šv. Mišias Šv. Petro ir Povilo baž-
nyčioje. Tat nieko nelaukdami, automo-
biliu nuvykome ten kaip tik prieš prasi-
dedant pamaldoms. Šios bažnyčios kuni-
gas nieko nežinojo apie mūsų atvykimą.
Iš pradžių jis atsisakė leisti laikyti mišias,
bet tuoj pat sutiko. Tai buvo pirmadie-
nis, rugsėjo 14 diena, Švento Kryžiaus
Diena; žmonės susijaudinę meldėsi kartu.
Mums buvo pranešta, kad nieko nesaky-
tume, nekalbėtume, bet Dom Ivo pasi-
priešino, užklaudamas kodėl ne: mes
esame iš Brazilijos, mes norime palaiminti
besimeldžiančius, pakalbėti. Galų gale
buvo duotas sutikimas. Dom Ivo kalbėjo
apie meilę, apie drąsą, Šv. Komuniją, apie
lietuvių koloniją, apie jaunimą, apie
laisvę. Mišios buvo jaudinančios. Po Šv.
Mišių prisiartinu prie mūsų grupės 4–5
jaunuoliai su rožėmis rankose ir aiškino
sakydami, jog gailisi, kad niekas apie mū-
sų apsilankymą nežinojo, nebuvo niekur
paskelbta, nebuvo pranešta, bažnyčia ga-
lėjusi būti daug pilnesnė, daugiau žmo-
nių būtų galėję dalyvauti. Minia švento-

LIETUVA –
RUSŲ IR LENKŲ SPAUDOJE

"Puškinas ir Lietuva"

Šiais metais viso pasaulio rusai mini
savo žymiausio poeto Aleksandro Puš-
kino 150 metų mirties sukaktį. Ta pro-
ga Paržiaus rusų savaitraštis "Ruskaja
Mysl" vasario 13 d. laidoje išspausdino
I. Kokst straipsnį "Puškinas ir Lietuva".

Puškinas niekad Lietuvoje nebuvo,
tačiau tarp jo ir Lietuvos yra ryšys per
jo kūrybą, gimines ir bičiulystę su len-
kų poetu Adomu Mickevičiumi, kuris,
išskyrus kelis mėnesius viešėjimo Rog-
lino dvare, Poznanės krašte, Lenkijoje
nebuvo ir pačią svarbiausią savo kūrybos
dalį pašventė Lietuvai.

Pagal plačiai paplitusią legendą, Puš-
kino motinos senelį, Etiopijos princa ne-
grą Hanibalą, Maskvos caras Petras Didy-
sis pakrikštijo Vilniuje Piatnicos cerkvė-
je 1707 m. Šioje, dabar uždarytoje cerk-
vėje yra paminklinė lenta, kurioje yra
įrašyta, kad Petras Didysis čis dėkojo
Dievui už švedų karaliaus Karolio XII
kariuomenės nugalėjimą ir pakrikštijo
negrą Hanibalą. Piatnicos cerkvę pasta-
tydino DLK Algirdo žmona Marija. Šia

CIRURGIŲS DENTISTAS

Dr. Jonas Niciporciukas

Dr. Paulo R. Niciporciukas

Rua Cap. Pacheco Chaves, 1206 - 10 and.

V. Prudente - Fone: 273-6696

FÁBRICA DE GUARDA - CHUVAS

Guarda Chuvas de todos os tipos. para homens, senhoras e crianças.

Mini-sombrrinhas, tipo Italiano e Alemão.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Rua Coelho Barradas, 104 - V. Prudente - Fone: 274-0677

Res.: 274-4886

cerkvę sovietai žada paversti miniatūrų muziejumi.

1884 m. Puškino sūnus Grigorijus vedė Markučių dvaro savininę Barborą Melnikovaitę ir atsikėlė pas ją gyventi. Jis atsigabeno iš Michailovskoje dvaro, kuriame gyveno jo tėvas, daug jo turėtų daiktų ir įsteigė Puškino muziejų. Šis muziejus, nors daug rodinių dingę, veikia ir dabar Subačiaus gatvės 124 nr. Subačiaus gatvė prasideda nuo Didžiosios (dabar Gorkio) gatvės ir baigiasi Markučiuose.

1900 m. Bernardinų (dabar Puškino) sode buvo pastatytas Puškinui paminklas, kurį 1915 m. rusų kariuomenė, bėgdama iš Vilniaus, išsivežė kartu su Kotrynos Didžiosios paminklu. Šie paminklai buvo nūlieti iš karo pramonei reikalingo spalvoto metalo. Varinį Vilniaus katedros stogą vokiečiai nuplėšė I D. karo metu. Joks vilnietis darbininkas, katalikas, žydas ar ortodoksas, nesutiko šio darbo atlikti. Vokiečiai turėjo atsigabenti darbininkus iš kitur. Dabar Bernardinų sode stovi skulptoriaus B. Vyšniausko suprojektuotas Aleksandro Puškino biustas.

Puškinos sūnus Grigorijus mirė 1905 m., o jo žmona Barbora — 1935 m.

Sacharovo sąrašas

Tas pats savaitraštis vasario 27 d. laidoje rašo, kad Sacharovo žmona Elena Bonner vasario 22 d. įteikė užsienio korespondentams aštuoniolikos asmenų sąrašą, kurie yra sovietų kalinami griežto režimo stovyklose. Į šį sąrašą yra įtraukti Balys Gajauskas ir Viktoras Petkus. "RM" taip pat praneša, kad nėra žinoma, ar kada nors bus paleistas iš psichiatrinės ligoninės Algirdas Statkevičius (Jau paleistas, Red.).

Ryšium su Sov. Sąjungoje švenčiama Moters diena "RM" kovo 8 d. laidoje paskelbė moterų — politikaliųjų sąrašą, kuriame yra 51 moteris, kalinama sovietų konclageriuose. Paleidus E. Abrutių ir J. Bieliauskienę, tame sąrašė lietuvių nėra.

Išniekinta katedra

Maskvos dienraščio "Pravda" korespondentas D. Šniukas vasario 14 d. laidoje rašo: "Po dviejų metų pertraukos vėl atsidarė klasikinės architektūros pastato, paveikslų galerijos durys. Restauruotojai pasistengė, kad interjeras atro-

dytų taip, kaip numatęs didysis architektas, baudžiauninkų kiimės lietuvis — L. Stuoka-Gucevičius.

Savo garbingą vietą užėmė 18-ka restauruotų Lietuvos tapytojo P. Smuglevičiaus paveikslų. Vietoje Vakarų Europos tapybos bus išstatyti lietuvių XVI-XIX š. portretai. Pastato klimatas yra reguliuojamas automatine sistema. Kai Vokietijos dem. respublikos specialistai sutvarkys vargonus, čia vėl prasidės koncertai".

Didysis architektas buvo numatęs, kad jo suprojektuotame pastate bus katalikų šventovė — Vilniaus katedra, o ne paveikslų galerija, kurią įrengė komunistai.

Gudija ir Lietuva

Njujorke leidžiamas gudu mėnesinis laikraštukas "Belarus" 1986 m. gruodžio laidoje rašė, kad Didžiojoje Lietuvos kunigaikštystėje gudu kalba turėjo daugiau laisvių ir teisių negu dabar turi sovietinėje Gudijos respublikoje. Laikraštis cituoja 1984 m. Minske išleistą enciklopediją, kurioje taip sakoma apie gudu kalbos padėtį DL kunigaikštystėje: "Gudu kalba buvo atliekamos valstybinės funkcijos, ji buvo privačios korespondencijos ir diplomatinė kalba, ja buvo parašyti įstatymai įskaitant ir DLK statutą. Gudu kalba buvo vartojama įstaigose ir teisme".

Dabar gudu kalba sovietinės Gudijos mokyklose yra pradedama dėstyti nuo trečio skyriaus. Iki to laiko gudu vaikai savo gimtosios kalbos mokyklose negirdi. Laikraštis rašo: "Pvz. Gruzijoje tėvai turi teisę savo vaikams parinkti mokyklą su gruzinių arba rusų dėstomąja kalba. Tas pats yra ir Latvijoje. Gudijos miestuose ir miesteliuose nėra jokio pasirinkimo — čia visose mokyklose rusų kalba yra dėstomoji kalba". (...) "O Polockas? Gudu kultūros lopšys. Tačiau ten nerasi nei gudiškos mokyklos nei gudiško plakato arba transparente".

Vyskupas Punske

Krokuvos kurijos leidžiamas savaitraštis "Tygodnik Powszechny" vasario 22 d. laidoje rašo: "Š.m. sausio 6 d. Punsko parapiją aplankė Lomžos vyskupijos ganytojas vysk. Julijonas Paetz. Jis atlikė lietuvių kalba šv. Mišias ir pasakė trumpą lietuvišką pamokslą. Jis atvyko į Punską, kad kuo iškilmingesniu būdu būtų pradėta švęsti Lietuvos krikšto

600 metų sukaktis.

Punsko parapijoje 75% parapijiečių yra lietuvių tautybės. Tai gausiausia lietuvių parapija šalia Seinų parapijos, kurioje yra apie 2.000 lietuvių, ir Smalėnų, kurioje yra per 400 lietuvių.

Šventovėje ganytoją pasitiko lietuvių jaunimas ir šeimų atstovai. Sveikinimo žodį tarė parapijos klebonas, Seinų kapitulos kanauninkas kun. prel. Ignotas Dzermeika. Mišių metu kalėdines ir Mišių giesmes giedojo parapijos choras, kuris čia veikia daugiau kaip 100 metų.

Trumpame, bet labai nuoširdžiam pamoksle vyskupas pabrėžė, kad šiais metais švenčiama Lietuvos krikšto 600 metų sukaktis. Vyskupas kvietė tikinčiuosius maldai, kad dovana, kurią lietuviai prieš šimtmečius gavo, dabar ir ateityje duotų šimteriopą vaisių. (Sekančio sakinio valdžios cenzūra nepraleido. J.B.)

Arkivyskupas Matulaitis

Apie arkiv. Jurgį Matulaitį "TP" toje pačioje laidoje rašo: "Šie metai kunigams marijonams yra naujos valdybos rinkimų ir arkiv. Jurgio Matulevičiaus beatifikacijos metai. (...). Kulminacinis šio (marijonų) suvažiavimo įvykis bus arkiv. Jurgio Matulevičiaus beatifikacija, kurią atliks popiežius Jonas-Paulius II birželio 28 d. Romoje. Arkivyskupas Jurgis buvo lietuvis, bet daug dirbo lenkų visuomenei Kelcuose, Varšuvoje ir Vilniuje. 1918-1925 m. jis buvo Vilniaus vyskupijos ordinaru. Mirė Kaune 1927 m. sausio 27 d. Pasiaukojimas K. Bendrijos tarnybai buvo jo ypatinga dvasios savybė".

Vyskupų konferencija

Tas pats laikraštis toje pačioje laidoje praneša, kad Varšuvoje vasario 10 d. įvyko Lenkijos vyskupų konferencija.

Tokiose konferencijose dalyvauja ir Baltstogėje rezidencijas turintieji Vilniaus vyskupai, tačiau šiai arkivyskupijai jie neatstovauja, nes pagal 1950 m. sutartį tarp Lenkijos episkopato ir Lenkijos liaudies respublikos vyriausybės episkopatas pripažįsta dabartinės Lenkijos sienas. Baltstogės vyskupijai atstovauti jie negali, nes pagal 1925 m. dar galiojantį Vatikano-Lenkijos konkordatą tokios vyskupijos nėra. Oficialiai Lenkijos vyskupijų sąrašė jie atstovauja jų administruojamai teritorijai. Daugelis lenkų supranta, kad tokia padėtis nėra normali. Vroclavo kardinolas H. Gulbinowicz žurnalo "Więz" (1985 m. 10-11-12 laida, korespondentui pareiškė, kad Lenkijos vyskupijų teritorijas reikia pertvarkyti. Viena iš pertvarkymo priežasčių, sako kardinolas, yra ši: "Trys vyskupijos (Vilniaus, Lvovo ir Pinsko, J.B.) yra nepilnos nes jų dalys ryšium su sienų pasikeitimu po II D. karo pasiliko Sov. Sąjungos pusėje". J.B. "Tėviškės Žiburiai"

POSTO DE SERVIÇOS

SOUZA LTDA.

Rua Voluntários da Pátria, 1275
Santana

Tel. 290-4899

Jurgis Janušaitis

LANKOME MARIJOS PASIRODYMO KAIMELI

Mūsų grupė po ilgokos kelionės artėjo prie Apsireiškimo kalno, už kurio dar vienas – kryžiaus kelias. Dais mūsų siškių pavargo, nes kelias buvo tolimas, šiltoka, o sveikatos ne visiems lygiai tarnavo. Pavargusieji pasiliko Apsireiškimo kalno papėdėje, o ryžtingieji kopė į kalną. Priešakyje su Lietuvos vėliava žygiavo ištvermingasis vadovas kun. dr. Kęstutis Trimakas. Jo įkandinėti kiti mūsų piligrimai. Kopdami į kalną giedojo lietuvių giesmes, o vadovas kalbėjo paties spontaniškai sukurtas maldas. Į kalną kopė basi, kruvinomis kojomis įvairių tautų maldininkai, garsiai ar tyliai meldamiesi. Nuostabiai graudus vaizdas. Pats Apsireiškimo kalnas puošiasi gražiu, bet paprastu kryžium. Jį jau supa apie pusšimtis įvairaus stiliaus paprastų ir meniškų kryžių. Aplinką supa krūmokšniai ir kukli augmenija. Maldininkai kalba kroatiskai, vokiškai, angliškai, ispaniškai, lenkiškai, jų tarpe ir mūsų kiai lietuviškai.

Palypėję dar keliasdešimt metrų, mūsų piligrimai sustoja prie pirmojo kryžiaus, kuris ženklina vietą, kur Marija jaunuoliams keletą kartų yra apsireiškusi. Čia kun. dr. Kęstutis trimakas prisiminė lietuvių tautos krikšto sukaktį, kenčiančią lietuvių tautą ir visi sukalbėjo keletą maldų suklupe po kryžiumi, kur klūpojo ir meldėsi ir kitų tautų maldininkai. Būrys kroatų baigia giedoti Marijos giesmę. Po jų ir lietuviai ima giedoti jau mūsų pamiltą Marijos giesmę, kuri šį kartą skamba nuostabiai gražiai. Ir čia savo stipriu balsu prasiveržia dr. p. Kisielius. Aukštai kun. dr. Trimako iškelta plevėsuoja trispalvė Lietuvos vėliava. Į mūsų grupę nukrypsta jugoslavų filmuotojų ir TV kameros...

Šiame Apsireiškimo kalne 1981 m. birželio 24 d. pirmą kartą jauni regėtojai matė Madoną su kūdikiu. Po to regėjimai kartojo ir kartojo. Tuo reikalu jau yra parašyta išsamių studijų, daug kartų tardyti jaunuoliai, matę Madoną. Tikinčių nuostabus maldingumas, tos minios vis tik liudija, kad šiame mažame kaimelyje vyksta nuostabūs, gal mums nesuprantami dalykai. Be abejo apie tai kalbės ateityje dar tie regėtojai jaunuoliai, ir gal Dievo Motina pasirinko šį komunistinės šalies kampelį sukurti pasaulį meilei, gėriui, grožiui ir Kristaus išpažinimui.

Ką jūsų korespondentas gyveno, matė. papasakosiu kitame reportaže.

LIETUVIŠKOS SPAUDOS RĖMĖJAI
YRA SAVOS TAUTOS GYNĖJAI

MEDITACIJOS GYVOS KRIKŠČIONIŠKOSIOS DVASIOS METAMS (Katalikų Kalendorius Žinynas, Kaunas - Vilnius 1986)

– Tokiam, kuris nepažinė nieko gera, skriaudė visus, o nemylėjo nieko kuriam būti atlyginimo ir gražos dienos, tokiam gyvybė, nors brangiausia, yra bevertė.

– O žmogui, kuris tiki, kad bus Tešinys, kad dygs, kad augs ir žydės pasėti grūdai, kad reikės atiduoti skolas ir užlyginti duobes, tokiam gyvybė – tikrai galimybė kasdieną kurti ateitį, papuošti dabartį, palikti praėityje kokius pėdsakus, kurie maioniu saldumu ir teisingumo sąjone užlieja pažveigus – kai saulė leidžias –: matai išvartytas tiesias vagas visą dieną dirbus.

– Už gyvybę brangiau prasmė, meilė ir auka, ir propter vitam vivendi perdere causas – už gyvenimą gyvenimo prasme užmokėti – neverta.

Užspaudžiam akis, pašarvojam, atgiedam, užpliam saują žemės ant karsto duobėje – “tai viskas?” – “taip, viskas...”

Lyg ir viskas: nebėr žmogaus čia, žemėje, nebus tarp mūsų, nebedirbs kartu, nemylės, nesikeiks, neužims vietos.
NE VISKAS.

Išnešam žmogų į kapus, bet jis liks kaip gyvas namuose, atminty. Kiekvienas daiktas primins – tai jo, atrodys – “rasiu parėjęs”, girdėsis – lyg šauktų vardu, sapnuosis, vaidensis, ateis – kaip gyvas. Gyvens kaip priekaištas – kam nemylėjau iki galo, gyvens kaip skausmas – nemokėjom gyventi, drauguži.
NE VISKAS.

Jam, peržengus mirties mįslingą slenkstį, reikės atsistoti Dievo Teisme – nuogam, be tituly pagražinimų, be užtarėjo, vienam, tik su kraitele, iš savo gerumo nupinta, rankose ir peržiūrėti iš naujo, iš šono visą gyvenimą, kad išturmę paskelbtų pats sau, tik Dievo lūpomis.

Gyventi vėl reikės toliau, nes mes – ačiū Dievui – nedarūs. Laimingi ar vargingi – tai priklausys nuo mūsų.

Mirtis apvainikuoja gyvenimą. Išėina siela iš mirstančio kūno ir paskutiniu gestu suformuoja žmogaus veidą – todėl mirusieji atrodo laimingi, besišypsantys, kietai sučiaupę lūpas, nuliūdę, nelaimingi – ir uždeda vainiką ant mirusio galvos: iš rūtų, ąžuolo ar laurų lapų, iš diegių ar virkščių.

Padėkoja kūnui, jei kantriai jis nešė gyvenimo našta ir netrukdė sielai sudvasinti žmogų. Prakeikia, jei buvo grandinėm, liūnu, nepavaruomu slunkium ar juodu voru, sąžiningai atlikusiu tik vieną darbą: marinti, gesinti, apnarpliot, uždusint.

ADVOCACIA E IMÓVEIS

EDSON DEOMKINAS

Direito CIVIL - Dir. CRIMINAL

COMPRAS - VENDAS -

Direito TRABALISTA

FONE: 449-4379

ADMINISTRAÇÃO DE BENS

Av. Novo Horizonte, 213 - Conj. 2 - Vila Sacadura Cabral - S. André

A. Kalnius

GILIAI ĮMINTOS PĖDOS 50 METŲ
BŪVYJEKun. dr. P. Gaidos auksinis kunigystės
jubiliejus

Kaip šioks toks "Tėviškės Žiburių" bendradarbis, nedrįsau rengėjams atsiskyti parašyti keletą posmų apie savo viršininką, šio laikraščio redaktorių, jo 50 metų kunigystės progą. Jis nuo gimnazijos laikų jau buvo iš raštų pažįstamas jaunesiems skaitytojams, o dar plačiau išėjo į viešumą, būdamas kunigų seminarijoje ir universiteto auditorijoje, o dabar iš jo rašto darbų jį pažįsta beveik visas platusis lietuvių išeivijos pasaulis.

Kun. P. Gaidą ir aš pažįstu jau geroką glėbį metų. Betgi mano pažintis yra ne labai gili, nes, žinodamas jį esant visados labai užimtą redakciniais ir kitais darbais, aš stengdavausi jo laiko negaišinti. Kartais asmeniškai įteikdavau vieną kitą straipsnį, persimesdavome keliais sakiniais ir – sudie. Nors būtinai reikia pasakyti, kad aplanai jo santykiai su savo bendradarbiais visados būdavo ir yra gana šilti.

Kun. P. Gaida gimė 1914 metais sausio 26 d. Bajorų kaimo lietuviškoj aplinkoj, Želvos valsč., Ukmergės apskr. Jo tėvai paveldėjo Gaidamavičių pavardę iš senelių Žaidžių, kurie pagal anų metų bendrą nusiteikimą pakeitė ją į Gaidamavičius. Tačiau, kaip a.a. kun. St. Yla savo straipsnyje 1979 gruodžio 18 d. "Drauge" nurodo, kaimynų tarpe nepriėjo ir Žaidžiai visą laiką pasiliko jų atmintyje. Ogi dar būdamas jaunas, Pranas, sėdėdamas Kėdainių gimnazijos suolo, rašydamas į anuometinę "Žvaigždutę" straipsnelius, pasirašydavo Žaidžiu. Savo senelių gimtine Žaidžio pavarde, jis, jau ir klieriku būdamas, pasirašydavo po savo straipsniais "Misijose", "Ryte" ir "Naujojoj Romuvoj". Vėliau, jau būdamas kunigu, "N. Romuvoj" ir, regis, "XX Amžiuje" pasirašydavo Gaidamavičium. Taip pat Gaidamavičiaus vardu išleido savo tris knygas. O 1967 m. savo redaguotą knygą "Lithuanians in Canada" pasirašė P. Gaida. Šia pavarde pasirašė ir savo knygą "Nemarus mirtingasis". Įrašas "Tėviškės Žiburių" redaktoriaus ir taip pat žymimas kun. Dr. Pr. Gaidos vardu.

Kun. dr. Pranas Gaida – jubilatas

Kun. P. Gaida vidurinį mokslą pradėjo Širvintų progimnazijoje, o baigė Kėdainių gimnazijoje 1931 m. Yra vertas dėmesio jo palinkimas į svetimas kalbas. Siekdamas mokslo Širvintuose, jis apsigyveno lenkiškai kalbančioj šeimoj, o Kėdainiuose – vokiečių šeimoj. Vadinasi, vidurinio mokslo eigoje jis išmoko dvi svetimas kalbas: vokiečių ir lenkų. Jis panorė dar pramokti ir prancūzų kalbą. Tad 1938 metų vasarą išvyko į prancūzų Nancy universitetą, kuriame būdavo ruošiami prancūzų kalbos kursai svetkmsaliams. Čia jis įsisavino prancūzų kalbos pagrindus, kurie tapo motyvu ir toliau gilintis į jos pažinimą. Reikia pasakyti, kad Kėdainiuose jo gyvenimas vokiečių šeimoje

į galino ar bent daug pagelbėjo su anuomet dar teologijos studentu Vyt. Mankeiliūnu išversti iš vokiečių kalbos gana stambų Tihamet Totho veikalą "Jaunos sielos auklėjimą".

Vos tik baigęs Kėdainių gimnaziją, būdamas vos 18 metų jaunuolis, Pranas įstojo į Kauno kunigų seminariją ir į V.D. univ. Teologijos-filosofijos fakultetą. Studijų metu sunegalavęs, kuriam laikui turėjo mokslą nutraukti. Šias "atostogas" jis panaudojo minėtai Totho knygai išversti į lietuvių kalbą. Ji buvo išleista 1935 metais.

Lietuvoje aukštuosius mokslus baigė 1937 m. Tais pačiais metais jis buvo įšventintas ir kunigu. Būdamas jau kunigu, Pr. Gaida ne tik neišleido plunksnos iš rankos, bet dar įsitraukė ir į visuomeninę veiklą pavasarininkų, ateitininkų ir angelaičių organizacijose. Vienas iš svarbiųjų jo to meto straipsnių tilpės "N. Romuvoje" vedamuoju ir įvardintas "Kriksčionybės tragedija" bei pasirašytas P. Gaidamavičiaus pavarde, nustebino Kūšiadorių vysk. J. Kuktą. Mat, šioje vyskupijoje buvo du kunigai Gaidamavičiai ir abudu Prana. Dėl to vyskupui parūpo sužinoti, ku-

ANGIE

GIRCKUS & CIA. LTDA.

CONFECÇÃO MASCULINA E FEMININA

MODAS

Rua Solon, 773
CEP 01127Fone: 221-6377
— São Paulo — Capital

Bom Retiro

ris iš jų dviejų kunigų yra taip raštingas. Nors ir gerokai kuklus, bet "tą nelemtą garbę" turėjo prisiimti mūsų kun. Pr. Gaida.

Kun. P. Gaida nesitenkino Lietuvoje įgyta žinija. 1940 m. jis išvyko Vokietijon. Muensterio universitetan pagilinti savo teologines žinias. Bet čia vėl nelaimė. Muensterio apydrėgname klimato vėl pašlijo jo sveikata. Jis, matyt, turėjo plaučių negalią. Tad jam trūko kalnų oro. Šiuo atžvilgiu jam geriau tiko Freiburgas, kuris yra netoli Šveicarijos ir Prancūzijos aukštumose. Dėl to, negaišdamas laiko Muensteryje, jis atsidūrė Freiburge. Čia jis įgijo ir teologijos daktaro laipsnį.

Freiburge buvo apsigyvenę ir daugiau lietuvių, iš viso apie 350. Jiems kun. Gaida teikė dvasinius patarnavimus. Be to, karui baigiantis, šiame mieste susiorganizavo slaptas lietuvių komitetas, kurio šešių narių tarpe buvo ir kun. Gaida. Jo kambaryje buvo daromi komiteto posėdžiai ir sprendžiamos ano meto problemos. Aplamai čia kultūrinis gyvenimas, susispietus nemažai inteligentų masei, buvo pasiekęs gana aukšto lygio.

"Primum vivere, deinde philosophari", sakydavo lotynai. Manau, kad kun. Gaida greičiausia manė kitaip — pirmiau reikia filosofuoti, o paskui gyventi, atseit, pagal filosofinius sprendimus. Priešingu atveju filosofija nustotų savo mokslinio orumo.

Vienu žodžiu teologijos daktarui kun. P. Gaidai Kauno un-te įgytos filosofinės žinijos taip pat neužteko ir iš Vokietijos 1945 m. nukeliavo dar į Belgiją Louvaino universitetą pagilinti savo filosofinių studijų. Šalia studijų belgų parapijose ėjo vikaro pareigas, nes juk reikėjo duoną pelnyti. Be to teikė religinius patarnavimus čia atsidūrusiems lietuviams, dirbantiems anglių kasyklose. O galgi turėjo šio tokios įtakos ir noras pasitobulinti ypač prancūzų kalboje, kuri Belgijos kultūrinėje aplinkoje šiek tiek pirmavo. Kad keletas gana ilgų metų gyvenimo svetimuose kraštuose neužgožtų jo gimtosios kalbos vartosenos, jis dalyvavo lietuviškoje veikloje ir netgi redagavo Belgijos lietuviams laikraštį "Gimtoji Šalis".

(bus daugiau)

LIETUVIŲ KALBA DVIKALBĖJ ŠEIMOJ

Tėvai, pirmą kartą pažvelgę į savo naujagimį, būna apimti begalinio džiaugsmo, bet kartu ir rūpesčio. Tai yra tėvystės ir motinystės paradoksas. Tėvai norėtų užtikrinti savo vaikams tobulą gyvenimą ir juose išugdyti branginamas vertybes. Vaiko lobyną galime praturtinti tik tomis vertybėmis, kurias patys branginame.

Turiu prisipažinti, kad retai pagalvodavau apie lietuviybės reikšmę savo gyvenime, kol neturėjau vaikų. Norėdama išryškinti savas vertybes, pradėjau sąmoningai apibrėžti savo gyvenimo siekimus ir tikslus. Esu laiminga, turėdama vyrą, kuris įvertina mano lietuviškąją kilmę ir remia mano pastangas išvystyti mūsų vaikuose sąmoningą pažinimą lietuviško paveldėjimo.

Yra žmonių, kurie, nemokėdami lietuvių kalbos, išvysto lietuviybės sąvoką ir net ją pamilsta, bet jiems sunku tą kultūrą pilnai pažinti, suprasti, įvertinti ir praturtinti, nes kalba yra ta suvienijimo gija, kuri išblaškytus tautiečius suriša.

Įgyvendinti nusibrėžtus siekimus reikia didelio pasiryžimo ir ištvermės. Praktiškas įgyvendinimas nėra sudėtingas: Visur ir visada su kūdikiu kalbėti, dainuoti, žaisti ir bendrauti lietuviškai?

Ypatingą įspūdį man padarė televizijos programa, rodžiusi vienos karališkos šeimos kasdieninį gyvenimą. Jų trys jaunamečiai vaikai laisvai kalbėjo keturiomis kalbomis. Su motina buvo kalbama viena kalba, su tėvu — kita, su močiute — trečia, o su auklėtoja — ketvirta kalba. Mūsų šeimoje su mama kalbama tik lietuviškai, o su tėvu tik an-

MIŠIOS

už a. a.

URSULĖ ir POVILA JOTEIKUS

bus atlaikytos sekmadienį, spalio (outubro) 18 dieną 17 val. šv. Kazimiero parapijos koplyčioje. Maloniai kviečiu dalyvauti gimines, draugus bei pažįstamus ir iš anksto dėkoju.

Julia Joteikaitė Galvão

gliškai, nes jis nekalba (nemoka) lietuviškai. Nuo mažens, vaikai tėveliui išverčia angliškai tai, ką mama jiems sako lietuviškai. Nelengva tam šeimos nariui, kuris nemoka lietuviškai — ypač kai vyksta stiprūs nuomonių pareiškimai ar skirtumai. Vaikai nuo mažens turi žinoti, su kuriais asmenimis kalbama tik lietuviškai, pvz. su seneliais, dėdėmis, tetomis, tarp savęs. Būna ir išimčių, bet jos yra labai ribotos.

Esu įsitikinusi, kad televizijos žiūrėjimas stipriai įtaigoja anglių kalbos vartojimą ir kenkia lietuvių kalbos pasisavinimui. Per savaitę, dienos metu vaikai televizijos nežiūri, o vakarais ir savaitgaliais — tik apribotu laiku.

Esu į juosteles įgrojus įvairias lietuviškas dainas: vaikiškas, liaudies, estradines, taip pat ir pasakas. Jas grojam ir kartu dainuojam namuose ir važiuodami automobiliu. Einant gulti, sekam lietuviškas pasakas. Mažiem, aš skaitau, sugebantys man skaito garsiai.

Gyvendami Čikagos apylinkėje, turime daug galimybių praturtinti vaikų lietuviškąjį lobyną. Priešmokykliniame amžiuje, vaikai lankė lietuvišką Montessori mokyklą. Čia ne tik vaikai, bet ir aš pati išmokau daug naujų lietuviškų žodžių, išsireikimų, eilėraščių, dainelių, žaidimų ir įsigijau daug žinių apie mažo vaiko auklėjimą. Dabar vyresni vaikai lanko lituanistines mokyklas, dalyvauja jaunimo organizacijose ir lietuvių kultūriname gyvenime.

Grįžusiem iš amerikietiškos mokyklos, vaikam būna sunku pereiti į lietuvių kalbą, todėl dažnai tenka jų išreikštas mintis ir pastabas į lietuvių kalbą išversti. Ieškome amerikietiškoje ir lietuviškoje spaudoje žinių apie Lietuvą ir lietuvius, skaitome apie jų pasisekimus ir pergyvenimus.

Su viltimi žvelgiu į ateitį, nes tikiu kad mano vaikai įvertins savo lietuvišką paveldėjimą ir norės savo vaikams perduoti tą turtingą lietuviškąjį lobyną.

Lietuvos pagrindžio spaudoje yra paskelbtas šūkis, kuris pabrėžia lietuvių kalbos svarbą tautos gyvenime: "Su tauta yra kalba. Be kalbos nėra tautos".

Marytė Utz
iš Mūsų vaiko

COMERCIAL SUEVIKAS LTDA.

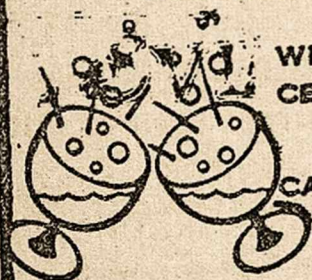
BEBIDAS FÍNAS EM GERAL, NACIONAIS E ESTRANGEIRAS

WISKIES - CHAMPANHES - CONHAQUES - LICORES - AGUARDENTES
CERVEJAS - REFRIGERANTES - SUCOS - AGUAS MINERAIS - ETC.

ACEITAM-SE ENCOMENDAS PARA FESTAS EM GERAL
CASAMENTOS, BATIZADOS, ANIVERSÁRIOS, CONFRATERNIZAÇÕES, ETC.

PROGRAME SUA FESTA E
DEIXE AS BEBIDAS SOB NOSSA RESPONSABILIDADE.

Rua Manaiás, 7 - CEP 03140 - Fone: 215-6227 - Vila Zelina - S. Paulo

RAUKSLĖS JAUNIMO VEIDE

Jaunimas visur yra dinamiška jėga. Ji buvo labai ryški nepriklausomos Lietuvos laikais, kai reikėjo kovoti dėl tautos laisvės, o ją iškovojus atstatyti karo ir ilgą rusų vergijos sunaikintą kraštą.

Dinamiška jaunimo jėga buvo taip pat jaučiama pokarinės išėivijos veikloje, bet ilgainiui ji ėmė silpnėti, jos veide atsirado raukšlės, liudijančios pasikeitusį gyvenimą.

Toji karta nužydėjo, užleisdama vietą jau svetimuose kraštuose gimusiam jaunimui. Pradžioje atrodė, kad ir naujoji karta bus tokia pat dinamiška lietuviškoje veikloje, kad ji nenutrūkstamai eis savo tėvų pėdomis. Buvo bandoma jaunus žmones rinkti valdybosna, įtraukti aktyvion lietuvių veiklon. Deja, patirtis ne visur buvo džiuginanti.

Daug kur pasirodė, kad čiagimis jaunimas nėra jau toks dinamiškas, kaip tikėtasi, kad jis užaugo kitoks, kad gyvenamasis kraštas nejučiomis uždėjo savo antspaudą, gerokai įtraukdamas saviton srovėn.

Tiesa, užaugo gražių išimčių, imponuojančių savo išsilavinimu, lietuviškumu ir visuomeniškumu, bet jaunosios kartos masės liko gana pasyvios, tolstančios nuo lietuviško gyvenimo, pasitenkinančios, vien profesiniu savo gyvenimu ir siaura aplinka. Tai jaunimas, palengva nykstantis iš lietuviško horizonto.

Prie lietuviško jaunimo ugdymo išėivijoje daug prisidėjo ir prisideda organizacijos, ypač ateitininkai ir skautai. Iš jų išaugo visa eilė aktyvių mūsų visuomenės veikėjų.

Dar ir dabar tos organizacijos daro viską, kad kiek galint daugiau jaunimo jungtųsi į jų eiles ir taptų sąmoningais lietuviais.

Deja, kaip praeityje, taip ir dabar tos organizacijos negali apimti viso lietuviško jaunimo laisvojo pasaulio mastu.

Tai buvo aišku jau ir seniau, tad kai kurių mūsų visuomenės veikėjų dėka buvo įsteigta Pasaulio lietuvių jaunimo sąjunga, nusižiūrėjus į Bendruomenės modelį, pagal kurį visi lietuviai jaunuoliai savaimė laikomi nariais. Jie tik laikas nuo laiko kviečiami balsuoti už kan-

didatus į gyvenamo krašto lietuvių jaunimo tarybą, kuri savo ruožtu sudaro krašto naują valdybą.

Pradžioje tokia sąranga atrodė priimtina, rinkimai ėjo gana sklandžiai, išrinktos vadovybės sugebėjo atlikti nemažos svarbos darbus, rengti suvažiavimus ir net pasaulinio masto kongresus su stovyklomis ir kitais stambiais renginiais.

Ilgainiui betgi toji sąranga pasirodė per daug palaida, neveiksminga. Vargais negalais sudaryta gyvenamojo krašto vadovybė nebepajėgia telkti jaunimo ir lieka galva be liemens.

Atėjo laikas peržiūrėti iš esmės jaunimo sąjungos sąrangą. Pagrindinė jos silpnybė — neturėjimas atramos jaunimo masėje, kitaip tariant, neturėjimas skyrių.

Sudaroma centrinė krašto vadovybė iš įvairiose vietovėse parinktų atstovų.

Seniau dar buvo bandoma organizuoti jų rinkimus Bendruomenės tarybos pavyzdžiu, bet vėliau reikėjo pasitenkinti vien tikta vadinamuoju akiamacijos būdu.

Taigi, norint sustiprinti jaunimo sąjungos veiklą, reikia ją reformuoti, pritaikyti dabarties sąlygom ir psichologijai, sudaryti organizacinius jaunimo branduolius kiekvienoje didesnėje lietuvių gyvenvietėje.

Organizacijos vadovybei turėtų rūpėti tokie projektai, kurie jungtų visą lietuvių jaunimą. Naujoje jaunimo sąjungos sąrangoje nariai turėtų būti registruoti, kaip ir visose normaliuose organizacijose, nes tik tokiais galima remtis veikloje.

Palaida masė yra organizacijos priešingybė. Ji gali gausiai pasirodyti šokiuose, bet ne rimtoje veikloje.

Naujoje sąrangoje turėti rasti vietą, bent jaunimo sąjungos vadovybėje, krašte veikiantieji jaunimo sambūriai — tautinių šokių, dainų, muzikos, sporto per savo įgaliotinius. Tik tada, kai jaunimo sąjunga pajėgs veiksmingai jungti visą išėivijos jaunimą, atliks savo paskirtį ir turės ryškią vietą laisvojo pasaulio lietuvių gyvenime.

“Tėviškės Žiburiai”

JUOKAI

LEPŠININKAI

— “Tautos nelaimės prasideda tuomet kai išnyksta, didvyriai — ažuolai ir jų vietas užima lepšiai”.

“Visi buvo nusiteikę laikytis vieningoje bendruomenėje, Deja, nuotaikos pasikeitė po 30 metų. Buvę ažuolai nusilpo arba, nespėję šaknų įleisti naujon žemėn, išvirto, o jų vieton ažuolinio prieauglio nedaug teatsirado. Daug daugiau priaugo lepšių. Net ir tie, kurie anksčiau buvo ažuoliniai, sulepšėjo”.

“Tėv. Žiburių” vedamasis

KODĖL PATEKO Į KARIUOMENĖ

— Kodėl, Tomai, įstojai į kariuomenę

— Neturėjau žmonos, mėgstu karą, todėl ir įstojau. O kodėl tu įstojai?

— Turiu žmoną ir mėgstu taiką, todėl ir įstojau.

KULTŪRINIS KAZIMIERINIS FONDAS

1985 metų rugpiūčio 25 dieną, São Paule įsisteigė KULTŪRINIS KAZIMIERINIS FONDAS (KKF) — FUNDO CULTURAL CASIMIRIANO. Fondui pradžią sudarė Kazimierinių Metų Ruošos komiteto pirmininko, kun. Pr. Gavėno, įnašas — Cr.1.000,000.

Fondo tikslas — KKF-das turi tikslą sudaryti finansinę paramą lietuviškam kultūriniam veikimui, ypač spaudos, mokyklų ir, bendrai, jaunimo reikalams.

Fondo kapitalas — KKF-do kapitalą sudaro laisvas tautiečių bei kitataučių įnašas, palikimai, tam tikslui renkamos aukos.

Kapitalas lieka nejudomas; tik kapitalo uždarbis galės būti panaudotas aukščiau numatytiems tikslams.

Fondo administravimas — KKF-dą globos, valdys ir administruos šv. Kazimiero parapijos atsakingi ir teisėti pareigūnai.

Fondo likvidacija — Jei užsibaigtų ir pranyktų numatytieji tikslai čia, Brazilijoje, KKF-do kapitalas būtų perleistas panašiais tikslais veikiančiom organizacijom kitur.

PAGERBKIME SAVO MIRUSIUOSIUS IRAŠYDAMI JUOS Į KK FONDA.

CHOPPERIA
ALEXCHOPP LTDA.

CHOPP — PIZZA — QUEIJOS — FRIOS
RESERVAS PARA FESTAS — MUSICA AO VIVO
Rua SOLON 1062 — Bom Retiro — Tel. 223-2333

MŪSŲ ŽINIOS

PASKUTINIS MĖNESIO SEKMADIENIS

Spalio 25 d., paskutinį mėnesio sekmadienį, Jubiliejinių Metų programa šv. Kazimiero parapijoje, pradedant 16 valanda:

- Mišios su giesmių palyda
- Susimąstymas jubiliejinių metų tema
- Pasidalinimas informacijom
- Suneštinės vaisės – pasižmonėjimas.

AIKŠTĖ LIETUVIO VARDU

S. Paulo Valsčiaus valdybos Parlamentarinis Asesorius, Jefferson de Andrade e Silva, 1987 m. rugsėjo 18 dienos laišku informuoja Vinčą Paulių Tubelį, kad jo prašymas, pristatytas 1984. II. 6., buvo išklaustas, ir išėjo toks dekretas: paskelbtas Diario Oficial 15.09.87:

Janio da Silva Quadros, São Paulo Miesto Savivaldybės Prefekto (Burmistras), pasinaudodamas įstatymais jam pripažinta teise, skelbia:

1): Laisvas žemės sklypas tarp gatvių Rodrigues Batista ir Doutor Dolzani, 37° Subdistrito, Aclimação, São Paulo mieste, lieka pavadintas VINCO KUDIRKOS vardo aikšte (praša VINCAS KUDIRKA).

2): Išlaidos, liečiančios šio sprendimo įvykdymą, bus padengtos tam reikalui skirtu biudžetu.

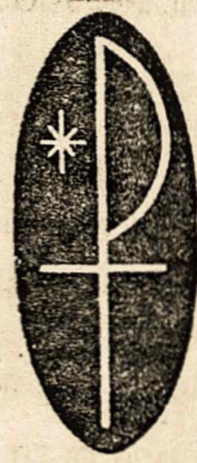
3): Dekretas pradeda galioti nuo jo paskelbimo datos, atšaukiant betkokius kitus tam priešingus nutarimus.

São Paulo Miesto Savivaldyba
1987 m. rugsėjo 14 dieną,
sueinant 434 metams nuo São Paulo miesto įkūrimo.

Mums tik lieka džiaugtis, sveikinti adv. Vinčą Paulių Tubelį ir siųsti padėkos laiškus Burmistrui—Prefeito Janio.

REIKŠMINGI PIETŪS

Kun. Prano Gavėno gimtadienio proga, šv. Kazimiero parapijoje buvo S. Paulo lietuvių kunigų susirinkimas – pietūs. Iš svečių buvo kun. Juozas Šeškevičius, prel. Pijos Ragažinskas ir kun. Feliksas

Jau sueina metai, kai su šiuo pasauliu atsiskyrė

a. t. a. ALEKSAS VINKŠNAITIS

Šv. mišios už jo vėlę bus penktadienį, spalio mėn. 16 dieną, 19:30 val. šv. Juozapo bažnyčioje, V. Zelinoje.

Kviečiame juse dalyvauti mūsų artimuosius ir pažįstamus.

Velionės našlė
dukros ir sūnus su šeimomis

Sveikiname

šv. Kazimiero parapijos kleboną

KUN. PRANĄ GAVĖNĄ

gimtadienio proga ir linkime sveikatos, sekmės ir Dievo palaimos.

Šv. Juozapo Vyrų Brolija ir Valdyba

PADĖKA

GIMTADIENIO PROGA

Kadangi ML priminė, kun. Pranas Gavėnas, prisimindamas savo gimtadienį, dėkoja Augščiausiajam Kūrėjui už gautą gyvybę ir jos išlaikymą per šiuos 69 metus, geriešiams a. a. Tėveliams, kurie pagimdė, išaugino ir išleido į pasaulį, ir visiems prisiminusiems ir sveikinusiems:

– MŪSŲ LIETUVAI, Kunigų Vienybei, šv. Kazimiero parapijai ir visiems miestiečiams.

Gavau ir dovanų. Visa gerai panaudoju – savo ir kitų labui.

Kun. Pranas Gavėnas

DĖMESIO!

NAUJOS RŪŠIES KONKURSAS

Skiriu tris premijas ML skaitytojams ir neskaitytojams už tiksliausią pasisakymą apie kas yra LIETUVIŠKUMAS, arba, kaip dabar portugališkai vartojama, "LITUANIDADE".

Premijos bus lietuviškos muzikos, laisvai pasirinktos, trys, dvi ar viena, kasete-juostelė.

Mecenatas

P.S. Pasisakymus galima pasirašyti slapyvardžiu.

FILMAS "VILNIUS – 87"

Spalio 18 dieną, sekmadienį 15 val. Sąjungos-Aliança salėje, Rua Lituânia, 67, Moóca, rodysime filmą apie mūsų ekskursiją Vilnius 87.

Prašome visus ekskursantus dalyvauti su savo draugais ir pažįstamais.

ATENÇÃO

Dia 18 de Outubro de 1987, Domingo, às 15 horas, no salão da Aliança-Sajunga, Rua Lituânia, 67, Moóca, será apresentado o filme da nossa viagem VILNIUS 87.

Pedimos comparecimento de todos os participantes da excursão com seus parentes e amigos.

Aleksandras Boguslauskas
Cetemar

CURSO
AUDIOVISUAL
DO IDIOMA LITUANO
POR CORRESPONDÊNCIA
Informações: tel. 273-0338